

той пакъ искръща съсь гнѣвъ. „Мирувайте дѣца щѣ вы бѣж. — Нека знайте това, колкото чисте живы“. Нѣ дѣцата навикнаты на таквистъ заплашванія карахъ си работхъ се тѣй.

На конецъ бащата ся обърна, та ми каза. „Вѣрвамъ, че имамъ дѣца по-лошы отъ сичкытѣ въ града; никога немогъ да ги накарамъ да мѣ слушать“. А пакъ истинното бѣше, че тѣхъ дѣца имахъ бащѣ по-лудѣ отъ сичкытѣ въ града. Той ги изучваше на непокорство съ най-непосрѣдственъ и дѣятеленъ способъ. Даваше заповѣди, които нѣмаше намѣреніе да усили, и дѣцата поздравяхъ това като най-добрытѣ сарафы. Такова нѣщо истинно ся случаваше на-рѣдко: Нѣ колкото родителитѣ прощаватъ на чадата си да непочитатъ властхъ имъ, толкося повече ся излагатъ на непричитаніето имъ, дѣйствително ги изучаватъ на непокорство.

А мъчно ли е да сполучи нѣкой дѣто дѣцата му да ся послушны на опрѣдѣленнѣхъ нѣкоихъ заповѣдь? Земи примѣръ отъ дѣтето, което играеше съ книгхъ на св. писаніе.

Една кротка и умовита майка казва чисто и рѣшително на дѣтето си.

„Дѣщерко моя, това е свята книга, та не трѣба да си играешъ съ неѣж. Ты си умовито дѣте и мѣ слушашъ“. Момиченцето прѣстава за малко врѣме, че пакъ повтаря да играй съ книгхъ. Майката внимателна на дѣтето си, става тогасъ, улавя дѣтето отъ рѣжъ, и го завожда въ особнѣ стаѣж, сѣда и му казва кротко:

„Младыно, казахъ ти да не пипашъ кни-